

МЕЧАТА ДУПКА

Ходила Анка съ татка си въ гората на разходка и на връщане седнали да си починатъ край селото до рѣката. Насреща въ политѣ на хълма се чернѣла една малка дупка, която хората наричали „Меча дупка“.

— Татко бе, защо оная дупка се нарича „Меча дупка“? Тя е доста малка, а пъкъ и не съмъ чувала, да живѣе мечка въ нея. Защо тя се нарича така?

— Слушай, Анке, — казалъ баща ѝ. Преди много години тая дупка е била доста голѣма. Тамъ въ нея живѣла една мечка. А тия всички оголени баири, гдето ги виждашъ наоколо, сж били нѣкога си обрасли съ много гжсти и непроходими гори. Ходѣла тогава мечката изъ тѣхъ свободно и цѣлъ день си търсѣла храна. Вечеръ се прибирала въ дупката и се отдавала на почивка и сладъкъ сънь. Така тя скитала презъ пролѣтѣта, лѣтото и есенѣта, а когато настѣпѣла лютата зима, скривала се дълбоко въ дупката и тамъ прекарвала въ сънь цѣлото време. Когато пъкъ дойдѣла отново пролѣтъ, и подъ силното слънце и топлото време се съживѣвало всичко, мечката се пробуждала отъ зимния си сънь, излизала отъ тая дупка, прозявала се, потривала гуреливитѣ си очи и слизала долу въ рѣката да се омие и окжпи. Следъ това трѣгвала пакъ изъ гората да търси отново храна, понеже е била доста измършавѣла и изгладнѣла отъ зимното гладуване и спане.

Много време отъ тогава. Хората най-немилоствиво изсѣкли и опожарили тия гори. По оголенитѣ баири, гдето ги виждашъ сега, започнали да се свличатъ порои отъ голѣмитѣ дѣждове, защото нѣмало вече нѣкогашнитѣ гори да ги спиратъ. Така тия порои сж затрупвали бавно и постепенно тая дупка, и затова тя станала сега малка. Но запазила е отъ тогава името си „Меча дупка“, за да напомня на хората, че въ нея, когато тукъ е било обраснало нѣкога съ гжсти и вѣковни гори, е живѣла горска мечка.

Иванъ Д. Мутафовъ

ДНИ ПРОЛѢТНИ, ЕЛАТЕ!

Азъ чакамъ ви, елате,
дни пролѣтни, приветни!
Съ дѣхъ топълъ надъ земята
елате вий най-сѣтне!

Въ полета и балкани,
въ ливади и горички
съсъ слънцето засмѣно
и веселитѣ птички

идете вий и властно
природата будете,
навредъ животъ прекрасенъ
извикайте, творете!

И ние — буйни, млади —
ви чакаме честити:
дѣхнете вашта радостъ
въ сърдцата ни, въ душитѣ!

Александъръ Земни